

DIUMENGE III DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat
25 de gener de 2009

Jn 3,1-5.10; 1Co 7,29-31; Mc 1,14-20

Estimats germans i germanes:

Si sant Pau pogué satisfer el desig expressat en la carta als Romans de portar l'Evangelí a l'extrem d'Occident, a Hispània, no es devia deixar enlluernar, en arribar-hi, per la imponent acrópoli de la Imperial Tàrraco romana. Més aviat, transitant entre les humils construccions a banda i banda de la boca del Francolí, devia recordar aquelles paraules que una nit, a Corint, en una visió, el Senyor li digué: “No tinguis por; continua parlant, no callis. Jo sóc amb tu, i ningú no et posarà la mà al damunt. Aquí a Corint tinc un poble molt nombrós” (Ac 18,18-19). D'això, ara faria prop de dos mil anys. “Ser servidor de Jesucrist entre els pagans” (Rm 15,16) fou, de fet, la seva divisa d'ençà de la conversió fulminant.

Segles abans, un profeta, Jonàs, també desitjà trepitjar la nostra sorra, però amb una finalitat absolutament contrària a la voluntat de Déu. Cridat a predicar la conversió a Nínive, hagué de sofrir un naufragi perquè desobeí el Senyor. Les ventades de llevant -que un salm ja avisa que estavellen els vaixells de Tarsís (cf. Sl 48/47,8)- li feren passar tres dies i tres nits dintre un monstre marí que l'engolí; li serviren perquè ell es convertís i el seu cas fos -en paraules de Jesús (cf. Mt 12,39-40)- el senyal del cel que Déu enviava en els temps messiànics. I aquí comença la lectura primera d'avui: Jonàs és invitat a proclamar la conversió: “Vés a Nínive, la gran capital”. Si Hispània, per als antics, designa el territori més occidental del món conegut, Nínive era la capital de l'imperi assiri, i, per tant, a l'orient d'Israel.

De les dues primeres lectures d'avui, relacionant l'afirmació del llibre profètic que “Nínive era un ciutat grandiosa” amb la recomanació paulina de “no deixar perdre l'oportunitat present”, podem centrar la reflexió en el paper que tenim els cristians en el món actual. El lema ja el sabem; amb ell inicia Jesús la seva missió: “Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova”.

Quina diferència hi ha entre els objectius que ens proposen Jonàs, Pau, Jesús? Cap ni una. “Perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat”, l'objectiu és idèntic: la urgència de convertir-se, de girar-se cap a Déu, El que canvia és el decorat: Corint o Tarragona no són Nínive, ni menys encara la plàcida Galilea del temps de Jesús. Però, siguem on siguem, som ciutadans d'una urbs grandiosa que és el món sencer. Ens afecta no sols el que passa a Barcelona sinó que estem pendents -tant si ho volem com si no- del que s'esdevé a Washington, Brussel·les, Madrid... i també Gaza, Iraq, Afganistan i arreu del món on hi ha sofriment. Potser aquesta és la vegada que prenem més consciència del caràcter mundial d'una crisi econòmica que arriba d'una manera o altra a tothom. Realment, ara i aquí, Nínive és un ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota cal fer tres dies de camí.

Per poc que ens obrim al món, la grandiositat de la missió que ens confia Jesús -és a dir, anar cap a ell i ser pescadors d'homes- ens podria aclaparar. Al nostre temps, i malgrat la crisi, hi ha, com a totes les èpoques, molts reclams d'evasió per no anar a Corint, a Hispània o a Nínive, o per no travessar el llac de Galilea; ens ho predica fins i tot l'autobús urbà. Però al desencís que, a fi de comptes, produeix tancar-se a la voluntat de Déu i a les necessitats de la humanitat, la paraula del profeta hi respon amb optimisme: “La gent de Nínive cregué en Déu”. Més optimisme encara expressa l'evangelí: “Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell”.

Aquesta promptitud dels ninivites, dels apòstols de primera hora i de sant Pau , que es considerava un sobrevingut, ens facilita i alhora ens dificulta la nostra resposta. Ens la dificulta si al·leguem que la conversió de Pau fou una il·luminació engegadora, o que als deixebles pescadors els era fàcil sentir un atractiu especial envers Jesús, o que l'argumentació de Jonàs fou seguida "des dels més poderosos fins als més humils". Però alhora l'experiència mateixa de la vida cristiana ja ens aplanava el camí per respondre amb promptitud a la crida de Jesús. Sí, la fe és una prova dura, i també l'esperança, la caritat i totes les altres virtuts. Ara bé, enmig de les proves i de les dificultats hi ha una cosa que mai no falla ni tan sols podríem destruir: la misericòrdia de Déu. Els tres personatges esmentats –Jonàs, Pau, Jesús- la van palpar i per això van ser fidels a la missió del Pare. Fixeu-vos que el missatge cristià està lluny d'una religiositat natural que ens solucionaria problemes i ens donaria una mera tranquil·litat d'esperit. Per grans que puguin ser els consols de Déu, la nostra fe és posada contínuament a prova, i diria que la caritat encara més. Per això un cristià no es pot fer un déu a mida ni promoure un diàleg interreligiós tou. Que Déu és bo, que Déu no ens fallarà mai, que ens estima sense límits, això és la Bona Nova en què hem de creure. I la resta ens serà donada d'escreix.

No és fàcil tenir una fe ben purificada, però tampoc no és impossible, com ens ho demostren tants cristians arreu de la terra. En unes paraules molt denses, ho escrivia un pensador francès del segle passat: "El Déu cristià és discret. Ha posat una aparença de probabilitat en els dubtes que concerneixen la seva existència. S'ha envoltat d'ombres per fer meritòria la fe i, sens dubte, també per tenir el dret de perdonar el nostre refús. Calia que la solució contrària a la fe conservés versemblança, per deixar completa llibertat d'acció a la seva misericòrdia" (Jean Guitton, cit. per V. Messori, *Perché credo*, p. 293).

Certament, Déu és tan misericordiós que permet que la raó humana pugui dubtar de la seva existència o de la seva bonesa. Però sapiguem que, fins i tot en el cas que el refusem, ell es reserva el dret de perdonar-nos. I l'exerceix abans que en sentim necessitat. Davant d'aquesta realitat que forma part de la Bona Nova que rebem i que hem de predicar a exemple de la discreció de Déu, potser la pregària del salm que hem cantat resumeix l'actitud que hem de tenir: "Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre". Així podrem viure d'acord amb la voluntat de Déu i, en nom del seu Fill Jesucrist donarem fruit abundant de bones obres (cf. *Col·lecta*).